

ringsaar, altsaa ialt 7 Aar. Nu maa det dog vel indrømmes, at der maa være en betydelig Forskjel paa den Grundighed i den første Uddannelse, der bør forlanges, naar Virkningen deraf skal gjøre sig gjældende for en Tid af 16 Aar, og naar den kun skal gjøre sig gjældende for en Tid af 7 Aar. Det bliver vistnok nødvendigt i første Tilfælde, at foretage Øvelserne paa en langt mere fuldstændig Maade, at respectere dem oftere, at bringe Manden til ligesom at leve sig ind i de nye Forhold, at gjøre dem til Bane for ham, saaledes at han virkelig kan have Gavn af dem i den lange Række af Aar, der muligt hengaaer, før han skal bruge dem. En anden Afvigelse bestaaer deri, at Mandskabet efter den første samlede Uddannelses-tid indkaldes oftere til store aarlige Øvelser end hos os. Istedetfor at Infanteristen hos os gennemgaaer 3 større Efteraarsøvelser, saa indkaldes Mandskabet i Würtemberg ogsaa i det 4de Aar, ja, med visse Mellemrum, endogsaa i det 5te og 6te Aar; dette gjør en betydelig Forskjel med Hensyn til Færdighed, naar Krigen kommer. Istedetfor at disse Efteraarsøvelser hos os vare kun i 3 Uger, saa vare de der 4 Uger, hvilket ligeledes fremmer Uddannelsen. Endnu en væsentlig Omstændighed bliver at bemærke, idet der i Würtemberg af de flinkeste Recrutter udtages hver femte Mand, som maa blive tilbage, som altsaa ikke permitteres efter de 6 Maaneders Forløb, men bliver tilbage, for at uddannes videre, og disse Folk forblive til Tjeneste i 19 Maaneder eller 2 Aar. Dette er en Indretning, som svarer omtrent til den, vi have hos os med Hensyn til Undercorporaler. Deres Bestemmelse er nemlig deels at kunne tjene i Krigstid til Supplering af Underofficerer, og deels at kunne afgive duelige Skytter til Fordeling i de forskellige Compagnier. Medens nu Forslagsstilleren har optaget den ene Bestemmelse, nemlig Indskrænkningen i den almindelige Uddannelses-tid for Infanteristen, saa har han ikke paa den anden Side optaget en eneste af disse Tillægsbestemmelser, hvorved man maaskee vilde kunne afbøde det Gavn i Uddannelsen, som opstaaer af den første Indskrænkning; tvertimod har han jo netop i § 3 stærkt holdt paa, at vi ikke skulde have Lov til

at udtage mere end hver tiende Mand, som hidtil, til en fortsat Uddannelse. Endelig skal jeg endnu kun tilføje bemærke, at der er andre Grunde for, at Mandskabet hos os ikke vil, idetmindste ikke under de nu bestaaende Forhold, paa den foreslaede Maade kunne permitteres efter en kortere Tids Forløb end den reglementerede; thi Grunden til at holde Mandskabet tilbage i de befalede 16 Maaneder eller 24 Maaneder hidrører ikke alene fra Hensyn til Uddannelsen, men ogsaa deraf, at med dette Mandskab skulle adskillige militære Arbejder udføres, som henhøre til Materiellets Vedligeholdelse og Fornyelse og til dets Bevogtning, ligesom ogsaa til at udføre Garnisonstjenesten. Bestemmelsen i Planen 1842 er endogsaa saaledes, at foruden de 40 Mand pr. Compagnie, som blive inde paa Grund af Uddannelse, tillades det ogsaa i visse Garnisoner, deriblandt Kjøbenhavn, at indkalde endnu 10 Mand pr. Compagnie, alene for at kunne besørge Garnisonstjenesten saaledes, at alt Mandskabet kun kommer paa Vagt hver 4de Dag, hvilket man har anseet nødvendigt, for at Øvelserne ikke derved skulde forstyrres i al for høi Grad. Nu har man senere gjort sig Umage for at indskrænke Vagtposternes Antal, saa at man har kunnet undlade at indkalde disse 40 Mand pr. Bataillon; det er endogsaa sandsynligt, at der vil ske endnu langt større Indskrænkninger i denne Henseende; men dertil horer, at f. Ex. Bevogtningen af, hvad der vedkommer Marinens Materiel, overdrages til selve Marinen, at maaskee, naar Consumtionen gaaer ind, mindre Vagthold ved Portene bliver fornødent, at det bliver overdraget Kjøbenhavns Borgervæbning at besørge en Deel af Vagttjenesten her i Byen m. m. og naar disse Forholdsregler tages, saa vilde det maaskee blive muligt, at noget Mandskab idetmindste paa visse Tider af Aaret kunde undværes; men saalange disse Forhold ikke ere ordnede, og blandt dem findes der dog et, nemlig med Hensyn til Borgervæbningen, som vistnok udkræver en speciel Lov, saa troer jeg ikke, at det vil være muligt for Krigsbestyrelsen allerede af den her nævnte Grund at kunne hjempermittere noget af Mandskabet før den reglementerede Tjeneste-